

Pessigolles d'estiu

Dc, 25/06/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Un silenci que no trobo a l'exterior envaeix, en canvi, el meu jo interior. Inquietuds, neguits, sentiments, paraules... es deturen en el fons del cor com donant-me una treva per reposar forces i, amb renovades energies, reprendre temes pendents amb aires nous passat l'estiu.

Pessigolles d'estiu fondegen en les mateixes ganes de canviar de ritme, d'amorosir silencis i engendrar noves paraules. A l'horitzó s'endevina el sol que, entremaliat, encara es fa de pregar i no gossa lluir amb força per tal de revitalitzar-nos en cos i ànima, tornant brunes les nostres pells.

Mare! sento que crida tot jugant a cuit i amagar a la plaça! Tickle, tickle, diu mentre es peta de riure, i la seva explosió de rialles ressona arreu, i m'eixampla de felicitat! Pessigolles, pessigolles... diu amb la seva veu envaïda d'un riure sorollós, encomanadís, mentres se'm llança als braços ben segura de què l'estic desitjant, amb aquella plena confiança que sols pot ser fruit de la complicitat generada entre mare i filla, sorgida de la cura constant del dia a dia.

Ha arribat el desitjat període de vacances, aquella època de l'any en què alguns tenim la sort de compartir amb la família més intensament, i diversificar els canons establerts durant el curs escolar.

Renovar la mirada, descansar el cos i la ment, disfrutar de cada instant amb profunditat, sabedors que no es repetirà, que tan sols un segon de temps modifica el fet, i constata la impossibilitat de tornar a viure el mateix esdeveniment, mentre tan sols queda l'opció de reviure'l en les imatges retingudes pel nostre cor.

Vivències estiuenques, que no per la seva simplicitat són menys intenses, ans el contrari!, són les que mesos enllà ens donaran caliu i ens enfortiran en les fosques tardes d'hivern, quan després d'un farragós dia de feina, tornem a casa i ens preguntem com haurà estat el dia dels nostres infants.